

Af *Kurt Brauer* til forsvarsministeren (26. juni 1969):

„Har ministeren godkendt den i 1969 af hærkommandoen udgivne grundbog for hærens menige „Den danske soldat“?“

Begrundelse.

Alene bogens kulturelle niveau og dens naive 3. kapitel om sikkerhedspolitik og moderne krigsførelse burde have fået ministeren til at standse udgivelsen. Men når dertil lægges det helt umulige 4. kapitel om psykologisk krigsførelse, finder jeg, at bogen har nået et sådant plan, at der næppe kan foreligge godkendelse fra ministeren.

Eksempelvis kan nævnes, at bogen opererer med et begreb, som kaldes „fredspropaganda“, hvor man direkte lægger fredsorganisationernes arbejde for had. Der skrives f. eks. i det pågældende afsnit: „Ønsket om fred udnyttes hyppigt i den psykologiske krigsførelse — for fred ønsker alle.“ Ikke med ét eneste ord forsøger bogen at bevise, at der skulle være en forbindelse mellem enkeltpersoner eller fredsorganisationer og østblokken, som bogen selv udpeger som vor fjende.

Af aldeles grotesk karakter er også afsnittet om splittelsespropaganda, i hvilket det siges, at vi, der påstår, at landets økonomi ikke kan tåle byrderne ved oprettholdelsen af forsvaret, egentlig fører psykologisk krig mod vort eget land.

Talrige andre argumenter fra dansk politikis hverdag hænges i bogen ud, som er de egentlig en snedig fjendes forsøg på at føre krig i fredstid. Intet sted i bogen forsøger man at argumentere for sine påstande.

Forsvarsminister *Ninn-Hansens* svar (1. juli 1969):

Indtil for godt en halv snes år siden blev grundbøgerne for forsvarets menige redigeret og udgivet af forsvarsministeriet. Siden 1957 har udgivelsen af bøgerne — der i hovedtrækkene er ens for de tre værn — været overladt til de respektive værnskom-

mandoer. Dette er i overensstemmelse med det almindelige princip, der er gældende for udgivelsen af værnenes øvrige lærebøger, og som jeg finder både naturligt og hensigtsmæssigt. Ved delegeringen forbeholdt forsvarsministeriet sig alene at godkende manuskriptet til sådanne afsnit i bøgerne, som kunne få betydning for de militære straffe- og retsplejesager.

Efter at jeg nu har sat mig ind i indholdet af bøgerne, finder jeg grund til at fremhæve det hensyn, der herved må tages til, at man i betydelig grad har tilstræbt at gøre stoffet så let tilgængeligt og så let læseligt som muligt for samtlige værnepligtige. Endvidere har man forsøgt at begrænse bøgernes størrelse. Af dette følger bl. a., at f. eks. kapitel 3 i grundbogen for hærens menige om sikkerhedspolitik og moderne krigsførelse har fået en så kortfattet form, at dets indhold langt fra giver dækning for kapitlets overskrift.

Tilsvarende gælder for kapitel 4 om psykologisk krigsførelse, hvor man kortfattet og uden at komme nærmere ind på de anvendte begreber har forsøgt at beskrive de farer, der kan være forbundet med denne art af propaganda, en propaganda, der som bekendt er blevet anvendt af de krigsførende under de sidste årtiers krige, og som det derfor må være rigtigt også at give menige i det danske forsvar en orientering om.

Efter min gennemlæsning af lærebøgerne for de tre værn har jeg fundet det rigtigst at bede Forsvarrets pædagogiske Råd foretage en gennemgang af de omtalte lærebøger.

Rådets bedømmelse vil indgå i overvejelserne vedrørende de fremtidige udgaver af bøgerne.

Af *Vivike* til landbrugsministeren (27. juni 1969):

„Mener ministeren ikke, det er på tide at få ophævet den kongelige privilegerede åleret og fiskeret, som for nogle hundrede år siden er tildelt danske vandmøller, og som stadig står ved magt?“